

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/276/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213860
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312213860.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava proti odporcyni: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č.k.: 12C/126/2012-111 zo dňa 09.01.2015, proti uzneseniu č.k. 12C/126/2012-109 zo dňa 09.01.2015 rovnakého súdu takto

o z h o d o l i :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Odvolací súd odvolanie navrhovateľky o d m i e t a .
Odporcovi sa n e p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po spojení vecí zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa voči odporcovi domáhala náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 221,28 Eur (vec sp. zn. 12C/126/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 221,28 Eur (vec sp. zn. 12C/127/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 Eur (vec sp. zn. 12C/128/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 387,24 Eur (vec sp. zn. 12C/129/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 387,24 Eur (vec sp. zn. 12C/131/2012) z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v exekučnom konaní z dôvodu oneskoreného rozhodnutia o zmene súdneho exekútora. V konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľka v konaní nepreukázala splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, avšak v predmetnom období súd nebol viazaný lehotou na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. Pri druhom predpoklade zodpovednosti štátu za škodu, existencii majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd sa stotožnil s

argumentáciou odporcu a zhodnotil, že navrhovateľka ich v konaní nepreukázala. Zdôraznil, že tvrdenia o vzniku ujmy boli len v hypotetickej rovine, pri neakceptovateľnosti paušálnej výšky ujmy za jeden rok.

Proti uvedenému rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, ktorá z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f), g), h) O.s.p. v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vyčítala prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľky, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľka riadne a včas požiadala z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázala priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovila, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti konania, keď navrhovateľka nemala možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal. Navrhovateľka opätovne poukázala na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevidel dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľky a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľky je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na navrhovateľkou podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Z uvedeného dôvodu navrhovateľka napadla aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľky na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie veci vylúčeným sudcom pritom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj z dôvodu, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie.

V ďalšom navrhovateľka tvrdila, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd navrhovateľke umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo navrhovateľky na kontradiktórny súdny proces. Navyiac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t.j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O.s.p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol navrhovateľkou tvrdý skutkový stav, a to aj napriek tomu, že odporca na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, nereagoval.

V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody navrhovateľka označila napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Súdu vyčítal aj skutočnosť, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvého stupňa odôvodnila svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľka a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva navrhovateľky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľka nesúhlasila ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ pritom chcel v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie

neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľka uviedla, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označil úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľka zvolila, naviac keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako irelevantnými sú aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odporca sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

Odvolačný súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľky bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolačný súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľka v konaní nepreukázala splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že exekučný súd nedodržel Exekučným poriadkom stanovenú lehotu na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora Nakofko v porovnaní so súčasnou právnou úpravou zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase umožňoval súdu posudzovať nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote aj nezávisle od výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia majúceho za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, či právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, prvostupňový súd vzhľadom na nedodržanie zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, správne považoval za splnenú podmienku existencie nesprávneho úradného postupu súdu.

Navrhovateľka však v konaní relevantným spôsobom nepreukázala, že by jej v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom zo strany exekučného súdu vznikla skutočná škoda a nemajetková ujma. Súd prvého stupňa správne zhodnotil, že dôkazné bremeno preukázania výšky spôsobenej škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu pritom zaťažuje navrhovateľku, ktorá nemôže výšku škody v tom- ktorom konaní odvodzovať od paušálne určených administratívnych výdavkov. Rovnako navrhovateľka nepreukázala ani dôvodnosť uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre úspešnosť navrhovateľky v tejto časti návrhom uplatneného nároku nepostačuje len samotná okolnosť nedodržania zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie súdu, ale ako uviedol súd prvého stupňa, navrhovateľku zaťažuje povinnosť preukázať dopad nesprávneho úradného postupu na navrhovateľku v rôznych oblastiach jej pôsobenia, a to predovšetkým na jej dobrú povesť. Navrhovateľka ani v tejto časti svoje všeobecné tvrdenia nedoložila relevantnými dôkazmi.

Vzhľadom k skutočnosti, že odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa a ich odôvodnením v napadnutom rozhodnutí, svoje rozhodnutie v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil na konštatovanie ich správnosti.

Pre zdôraznenie správnosti postupu a záverov prijatých súdom prvého stupňa a v nadväznosti na odvolacie námietky navrhovateľky odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Vo všeobecnosti možno žiadosť o odročenie pojednávania možno považovať za podloženú dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vtedy, ak v nej účastník konania uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako aj z hľadísk objektívnych i subjektívnych (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/122/2010).

V danej veci navrhovateľka svoju žiadosť o zrušenie termínu pojednávania nariadeného odôvodnila porušením zásady nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Pojednávanie žiadala zrušiť a konanie prerušiť až do konečného ústavne konformného rozhodnutia Ústavného súdu SR v otázke porušenia práva navrhovateľky na prerokovanie veci pred nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces garantovaného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľky na odročenie pojednávania ako nedôvodnú, nakoľko rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 10.7. 2013, II. ÚS 392/2013-9 odpadol dôvod, pre ktorý navrhovateľka žiadala pojednávanie odročiť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľkou v priebehu konania bolo podľa § 16 ods. 1 O.s.p. rozhodnuté nadriadeným súdom, a to uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. 10. 2012, č. k. 9NcC/331/2012-14, ktorým nebola zákonná sudkyňa JUDr. Viera Sládečková vylúčená z prejednávania a rozhodovania každej zo spojených vecí a otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti navrhovateľky. Súd prvého stupňa preto nepochybil, keď pojednával v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj výčitku navrhovateľky, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je konajúcim súdom známe, že navrhovateľka podala na súdy množstvo žalôb týkajúcich sa rovnakých účastníkov s totožným skutkovým základom. Sama navrhovateľka všetky návrhy na začatie konania a nasledovné procesné návrhy odôvodnila identicky (t. j. „formulárovo“), pričom rozdiely sa týkajú iba čísel exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie vecí. Navyiac zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by tento postup súdu prvého stupňa bol nezákonný.

Rovnako nedôvodnou je aj námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré plne zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., a preto nemôže zakladať odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odvolaciemu súdu sa javia byť bez akéhokoľvek racionálneho základu aj tvrdenia navrhovateľky v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní súdu je bez akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo súdom prvého stupňa vykonané výlučne oboznámením s listinnými dôkazmi tvoriacimi podstatný obsah príslušných exekučných spisov Okresného súdu Bratislava III, ktorých oboznámenie požadoval samotná navrhovateľka. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Záverom odvolací súd pripomína, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napadnutým uznesením č.k. 12C/126/2012-109 súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky na prerušenie konania, ktorým táto žiadala konanie prerušiť až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľky, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľky na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Navrhovateľka podala ústavnú sťažnosť z dôvodu, že sa nestotožnila s rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorých sudcovia Okresného súdu Bratislava III (resp. vo veci konajúca sudkyňa) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci (uznesenie č. k. 9NcC/331/2012-14). Súd konštatoval, že prvostupňový súd dňa 7.5.2014 uznesením č.k. 12C 126/2012-55 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Voči predmetnému uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd v Bratislave dňa 6.11.2014 uznesením č.k. 5Co/562/2014-84 napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 7.5.2014 č.k. 12C 126/2012-55 potvrdil.

Dňa 22.12.2014 doručil právny zástupca navrhovateľa prvostupňovému súdu podanie, obsahovo totožné s podaním zo dňa 2.5.2014, ktorým súdu oznámil, že z dôvodu dosiahnutia ochrany podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, v zmysle článku 127 Ústavy Slovenskej republiky pre porušenie jeho základných práv a slobôd spôsobené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, pričom zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR.

Súd preskúmal predmetné podanie s podaním právneho zástupcu navrhovateľa zo dňa 22.12.2014 a skonštatoval, že sa jedná o obsahovo totožné podanie, o ktorom už súd rozhodol dňa 7.5.2014 č.k. 12C 126/2012-55 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6.11.2014 č.k. 5Co/562/2014-84. Na základe týchto skutočností preto súd podanie navrhovateľky zamietol.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podala odvolanie navrhovateľka. Žiadala, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podané odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 221 ods. 1 O. s. p. tým, že prvostupňový súd vec nesprávne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a tiež tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. Súdu prvého stupňa vytkla, že v napadnutom uznesení nekonkretizoval dôvody nesplnenia podmienok na prerušenie konania, z ktorého dôvodu mala napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené, a teda v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázala na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: III. ÚS 25/06 zo dňa 10. mája 2006. Zdôraznila, že súd musí posudzovať procesné návrhy účastníkov konania podľa obsahu, nie času, kedy boli uplatnené. Namietala, že elektronicky podala na e-mailovú adresu súdu podatelnaOSBA3@justice.sk <mailto:podatelnaOSBA3@justice.sk> návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou, ktorej obsah tak bol prvostupňovému súdu známy. Navrhovateľka tak riadne a včas požiadala o prerušenie konania, pričom uviedla dôležité dôvody a predložila listiny spojené s označenými dôvodmi. Navrhovateľka v podaní upovedomila o skutočnostiach nasvedčujúcich potrebe vylúčiť sudcu z konania. I keď krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, podľa názoru navrhovateľky uvedená skutočnosť nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľky a objektívne v očiach verejnosti nemožno takého sudcu považovať za nestranného. Poukázala pritom na právny názor vyslovený v uznesení Krajského súdu v Trnave, sp. zn.: 11NcC/46/2012-24 zo dňa 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, v ktorom súd vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda a vec prikázal na rozhodnutie inému súdu, pričom obdobne mali rozhodovať tiež Krajský súd v Prešove a Krajský súd v Nitre. Vzhľadom na nedostatok nestrannosti sudcu ďalej namietala porušenie čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie práva na spravodlivý proces, zaručeného nielen Ústavou ale aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Názor krajského súdu vo veci nestrannosti tak mala za rozporný s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorého dôvodu mala za neprípustné, aby konanie pokračovalo, naďalej sa vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konanie tak malo byť prerušené do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu, ako žiadala.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, odvolania navrhovateľky je potrebné odmietnuť.

V prejednávanej veci navrhovateľka navrhovala prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti navrhovateľky vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave označeným vyššie. Odvolací súd z internetového portálu Ústavného súdu Slovenskej republiky (www.concourt.sk) zistil, že predmetná ústavná sťažnosť navrhovateľky bola pre nedostatok právomoci ústavného súdu odmietnutá (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. januára 2014 sp. zn. IV. ÚS 50/14).

Podľa § 218 ods. 1 písm. e/ O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak rozhodnutie napadnuté odvolaním zaniklo inak.

Rozhodnutie môže zaniknúť aj inak, predovšetkým ak stratí účinnosť alebo ak sú účinky jeho výroku obmedzené lehotou ustanovenou priamo vo výroku napadnutého rozhodnutia (typicky napr. pri predbežných opatreniach). V takých prípadoch je odvolanie bezpredmetné a rozhodnutie odvolacieho súdu by bolo iba akademické, bez praktického významu pre pomery účastníkov konania.

Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľky, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd je právoplatné, je zrejmé, že navrhovateľka už nemôže mať záujem na prerušení aktuálneho konania do právoplatnosti vyššie označeného rozhodnutia ústavného súdu.

Odvolací súd preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolanie navrhovateľky odmietol, podľa § 218 ods. 1 písm. e/ O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.